

til 11 Arbejdsløshedskasser af Penge, som fandtes i Behold, som Rigsdagen har bevilget til dette Formaal. Ved Skrivelse af 22. Marts har man nægtet 6 af disse 11 Kasser de bevilgede Laan, endskønt Pengene findes, nemlig Metaltrykkernes, Mølleriarbejdernes, Gentoftte og Omegns, Arbejdsmændenes, Murerarbejdsmændenes, og Papirindustriens Arbejderes Arbejdsløshedskasser. Der er altsaa ikke her Tale om nye Bevillinger, Pengene er bevilget. Ministeren skal forvalte dem, skal udlaae dem, han har dem ikke til andet Formaal, men paa Trods af Rigsdagens Bevilling har Ministeren strøget Nævnets Indstilling ned af Bordet og sagt: Her er visse Kasser, der ingenting faar. Motiveringen er, at disse Kasser er direkte berørt af den løbende Konflikt. Der findes ingen Udtalelse fra Rigsdagen om, at Kasser, der er berørt af den løbende Konflikt, ikke maa faa Laan, Pengene er givet uden en saadan Klausul paa Betingelserne for deres Anvendelse. Jeg spørger derfor: Med hvilken Ret sker denne Nægtelse af bevilgede Laan til de 6 nævnte Arbejdsløshedskasser? Det sker efter min Mening kun med Enevoldsherrers Magt. Rigsdagens Bevilling foreligger. Nævnet bestaar i Henhold til Loven og har fordelt Laanet, som det skønnede rigtigt. Kasserne er tilpligtet at udbetale visse bestemte Dagpenge til Medlemmerne. Men Ministeren standser Tildelingen af de Penge, som er bevilget, og umuliggør derved Kasserne at opfylde Loven. Ved Indenrigsministeriets Cirkulære standser man Tildelingen af Pengene med en Motivering, som Rigsdagen ikke har givet Sanktion. Man gør det med andre Ord for at række Arbejdsgiverforeningen en hjælpende Haand i dens vanskelige Stilling.

En anden Side af Ministerens Optræden i denne Sag er Cirkulæret af 21. Marts, der inddrager den saakaldte fortsatte Hjælp og Tillægshjælpen til de arbejdsløse. Ved Cirkulæret af 11. Februar mente man, som jeg allerede har sagt, at være i Orden. Loven suppleret med Cirkulæret gav Medlemmerne Ret til, dels hvad de vedtægtsmæssigt har Krav paa, dels hvad de efter Loven og de trufne Afgørelser havde Krav paa fra Hjelpekasserne. Ved Lockouten opstod et Spørgsmaal om Betydningen af Lovens § 20, som omhandler Medlemmer, der omfattes af Strejke eller Lockout, og dette Spørgsmaal om Lockoutens Betydning for Arbejdsløshedsunderstøttelsen afgjordes ved Cirkulæret af 1. Marts til Arbejdsløshedskasserne og ved Cirkulæret af 2. Marts til Hjelpekasserne. Det var klart, at de Fortolkningsregler, der var gældende efter

den samme Ordlyd i Loven lige siden vor første Arbejdsløshedslov af 1907, og som hidtil har været bygget paa normale Forhold, ikke kunde anvendes, hvor 40 000—50 000—100 000 Arbejdere Maaned efter Maaned, før Lockouten indtraadte, var arbejdsløse. I mange Maaneder var Udviklingen den, at Fabrikkerne Dag efter Dag, Uge efter Uge, indskrænkede. Antallet af Arbejdere meget stærkt; der var kun Tale om Afskedigelser, ikke om Arbejdsanvisning og ikke om større eller mindre Mulighed for at kunne finde Beskæftigelse. Lockouten gjorde derfor ingen som helst Forandring i de arbejdsløses Stilling med Hensyn til Muligheden for at erholde Arbejde. Der var for længst lukket for den Mulighed inden Lockouten. Cirkulæret af 1. Marts var derfor det mindste, man kunde godkende, hvis man vilde staa paa Rettens Grund. Lad mig tilføje, at den Indskrænkning, der ligger i Bestemmelsen om 60 Dages Arbejdsløshed før Lockouten som Betingelse for fortsat at kunne faa vedtægtsmæssig Understøttelse, neppe var berettiget; den var ganske vilkaarlig. Man kunde have sat 30 Dage, 60 Dage, 90 Dage, 100 Dage — man kunde sætte et hvilket som helst Tal, det var fuldkommen vilkaarligt. Men den Indrømmelse gjorde man altsaa fra Arbejderrepræsentanterne i de Nævn, der beskæftiger sig med Sagen; det Offer mente man man burde bringe for at opnaa en i øvrigt rimelig Ordning i Overensstemmelse med Loven, og hvad der i øvrigt foreligger. Ved dette Cirkulære af 1. Marts paabydes det altsaa Kasserne at udbetale vedtægtsmæssig Understøttelse ogsaa til Medlemmer, der omfattes af Lockout med den Begrænsning, jeg her har nævnt, de 60 Dage. Og i Cirkulæret af 2. Marts til Hjelpekasserne indskræpes det, at der ogsaa skal udbetales Tillægshjælp og fortsat Hjælp, naar, som det hedder, vedkommende arbejdsløse fra sin Arbejdsløshedskasse tilvejebringer ny Dokumentation for, at han er berettiget til eller, saafremt Retten til den vedtægtsmæssige Understøttelse ikke er opbrugt eller indtraadt, vil være berettiget til efter de ændrede Regler at oppebære Understøttelse af Kasserne. Altsaa atter med disse Cirkulærer af 1. og 2. Marts har man under den ny indtraadte Situation med Lockouten reguleret Forholdet og bragt paa det rene, hvorledes de arbejdsløses Stilling er nu, da en ny Situation foreligger. Men denne lovligt ordnede Tilstand skulde kun vare et Par Uger. Der var ingen, der vidste dette den 1. eller 2. Marts; men det har nu vist sig efter et Par Ugers Forløb gennem